

Znova sa ozývam neskôr ako som plánoval. No nič, pekne po poriadku, tak ako to šlo za sebou...

Naša farnosť organizovala pre ľudí z celého irkutského dekanátu konferenciu „Cesty svätosti“ a to v dňoch 9.-11. októbra 2009. Samozrejme mi dal Vlodek – môj farár možnosť si vybrať – nuž a ja som ako ináč, súhlasil. Jednak to bola vynikajúca možnosť spoznať nových ľudí nielen z Irkutska ale aj z okolitých farností a po druhé bolo to, že som potreboval aj ja vyjsť trochu ďalej ako len za múry nášho domu a pár uličiek v centre Irkutska... No a názov „konferencia“ znel tak krásne honosne a tak som si povedal: „Úuuf, kde som sa to ja dostal, ešte som nebol na nejakej konferencii a tu v Rusku sa konferencie organizujú jedna radosť.“ No a čím viac sa blížil termín, tým viac som sa tešil, ale aj získaval ďalšie a ďalšie informácie. Prvou informáciou bolo to, čo ma najviac potešilo – nuž, že v nedeľu pôjdeme na Bajkaaaaaal. A nielen tak, ale rovno [LOĐOU](#). No viete si to predstaviť?

Byť druhý krát na Bajkale a už sa po ňom môcť aj plaviť! Bola to vzrušujúca informácia. No a ďalšími informáciami bolo to, že tam budú mať prednášky náš Vlodek a sestra Bohdana zo Slovenska, že bude zaujímavý prevažne duchovný program počas celého víkendu a samozrejme to, že budeme bývať v nejakom veľkom turistickom centre – na „turbáze“ neďaleko Irkutska a odtiaľ pôjdeme v nedeľu na Bajkal.

Babičky na večernej sv. omši v piatok

{joomplu:897 left}V piatok večer, keď som prišiel ako zvyčajne na sv. omšu, a obyčajne tam bývalo 5-6 ľudí, ma od prekvapenia skoro hodilo na zem. V našom chráme sedelo asi 60-70 prevažne starších ľudí, ktorých som väčšinou nepoznal. Niektorých som si pamätal z nedeľných sv. omší u nás v chráme. Boli to naši veriaci, ktorí sa takisto prihlásili na konferenciu. Všetci

prišli na večernú sv. omšu, ktorá bola začiatkom konferencie. Niektorí nestihli kvôli vlakom, pretože cestovali celý deň prípadne dva. Vzdialenosti tu sú veľmi veľké a cestovanie sa tu ráta na dni nie na hodiny... Takže po sv. omši, na ktorej už Vlodek v kázni čo-to naznačil, o čom budú témy počas celého víkendu, sme sa začali predstavovať. Využil som príležitosť, ale stihol som len pár ľudí. Všetci veľmi rýchlo odišli na spoločnú večeru a ja som sa stihol za ten čas rýchlo pobaliť, pretože po večeri sme už nasadali na autobus. Počas balenia som si hovoril: „Hmm, čakal som takých mladších ľudí, čakal som takých nejakých intelektuálov, keďže to má byť nejaká konferencia. Jaaaj, čo ja tam len budem robiť s babičkami?“ Ale potom som si spomenul na naše stretko s babičkami v Nitre – no teraz sa urazia, že oni nie sú babičky, ale ja to myslím z úprimného dobrého srdca. Prirástli mi k srdcu. Vtedy v Nitre to bola streda večer, na ktorú som sa vždy veľmi tešil, pretože som zo stretnutia s týmito „babičkami“ odchádzal tak povzbudený, že som si vždy dával otázku: „Kde berú tieto ženy toľko energie a entuziazmu?“ Toľko srandy a zábavy ale pritom aj hlbokých zdieľaní z ich neľahkého života som ešte nezažil. Toľko múdrosti vyšlo z ich srdc, toľko príbehov ich života, že by som mohol napísať hotový bestseller... Často som si hovoril (a povedal som to aj mladým u nás v Nitre), že toľko povzbudenie do života ísť a nebáť sa bojovať, nevzdávať, toľko posily, toľko hĺbky v ich prosbách, vďakyvdaniach a chválach Bohu, toľko pokory v ich odprosovaní som nezažil ani na mládežníckych stretnutiach – pochopiteľne to vyplýva z množstva prežitých rokov. Predsa však múdrosť rokmi nerastie automaticky. Poznám veľa starých zatrpknutých nevrých ľudí plných hnevu a zlosti voči všetkým... Ale aj mladých ľudí, ktorí sa v tomto topia až po uši. A vďaka Bohu som spoznal množstvo prevažne starých ľudí plných dobroty a pokory, láskavosti a trpezlivosti, milosrdenstva. Ich tváre boli väčšinou celé zvráskavené a predsa nádherné a krásne.

Čo za mladi zakopeš, zadupeš, v starobe akoby si našiel

{joomplu:898 left}Jednou z nich bola aj mama mojej mamy – babka Jurigova. Zomrela v stredu vo Veľkonočnom týždni a ja som ju pochovával na Veľký Piatok, tesne pred tým, ako sme pochovávali Ježiša... Veľká česť pre ňu a veľká česť aj pre mňa. Nuž, zavše sa pýtam sám seba, aký budem, keď budem starý, odkázaný na pomoc druhých... Nevrlý, odpudzujúci, podlizujúci sa stavec, alebo múdry stavec dôstojný svojou úctou voči druhým, trpezlivosťou a dobrotou, ktorá bude druhých priťahovať, láskou objímajúci a svojou láskou liečiaci ich duše, srdcia, mysle... Hmm... Zamýšľali ste sa niekedy nad tým? Všetko, čo si totiž ukladáme do srdc teraz, počas života, bude z nás vyliezať potom na starobu, keď to už nebudeme vladať držať pod uzdou. Poznám jedného starého saleziána. Býval v jednom z ich domov. Keď sa objavil na chodbe, samotní mladší saleziáni sa splášili a hľadali inú cestu okolo, len aby sa s ním nemuseli stretnúť. Naozaj z neho vychádzala veľká nespokojnosť so všetkými a všetkým okolo, nevrlosť, hnev, povýšeneckosť, smiešna „nenahraditeľnosť“. Potom mi jeden z mladších saleziánov povedal: „Vieš, kedysi to bol veeelmi vyhľadávaný salezián. Ľudia ho mali veľmi radi. Celý život sa totiž snažil zo všetkých síl zahnať všetky zlé vlastnosti do kúta, udupať systémom veľkého umŕtvovania a premáhania sa. On to ale len zatlačil hlboko, zostalo to tam niekde hniť a teraz, keď už nemá síl to všetko držať pod kontrolou, teraz to z neho na starosť

vychádza nekontrolovateľne von. Ľudia od neho bočia, utekajú, pretože vie všetko to zlo tak dokonale vyvrhnúť na kohokoľvek... Vážim si ho, lebo vykonal veľa v živote, ale radšej sa s ním nestretávam..." Hovoril som si, ako mám potom liečiť svoje neduhy? Prijatť to, áno som taký? A potom čo? Potom: „Bože, tu ma máš, len ty máš moc vo mne toto všetko vyliečiť, nie niekam zatlačiť, ale vyliečiť a premeniť... Chcem, premeň ma, prosím, na čoraz vernejší obraz Teba samého..." Joj ale som sa rozrozprával! Takto som nejakou uvažoval a povedal som si: „Robo, možno ti Boh dáva možnosť zoznámiť sa s ďalšími úžasnými hlbokými ľuďmi, ktorých priateľstvo si budeš vážiť do smrti... Hm? Čo povieš?“ A ja som povedal: „Ok, tak do toho!“ A musím povedať, že som sa nemýlil, Boh si to naozaj krásne pripravil.

Prvý večer v "luxusnej turbáze"

{joomplu:912 left}Nuž a tak sme v ten večer v piatok nasadli do dvoch autobusov a áut a putovali smerom k „turbáze“, kde sme mali stráviť celý víkend. Samozrejme, cestou sa nám podarilo zablúdiť. A tak sme namiesto plánovanej trištvrtehodiny cestovali skoro dve hodiny, kým sme sa dostali na turbázu. Keď sme vyšli, stál pred nami klasický betónový komplex „kocka“ – samozrejme, že to bolo fajn ubytovanie, ale keď mi povedali „turbáza“ predstavil som si drevenú veľkú chatu alebo niekoľko menších drevených zrubov. Nuž nevádi. Tak sme sa všetci natlačili do ich vestibulu a tam rozdeľovali, kto s kým bude v izbe. Tuším po troch... A, samozrejme, pre nás už nezostalo miesto... Cha! Ale potom nás vyviedli zadným východom von do tmy a tam cestičkami necestičkami sme sa dostali k veľkej drevenej chate osvetlenej pár svetlami. Preeeesne takú chatu som si predstavoval. Juchúúú povedal som si a čakal na našu vedúcu, ktorá ešte rozdeľovala izby, keďže chata mala okrem prízemnia ešte dve poschodia. Po chvíli čakania sme aj spolu s diakonom Olegom z našej farnosti vstúpili hneď do prvej izby oproti malému schodisku, pretože sme mali bývať ešte s Vlodekom – mojím farárom. Izby boli totiž pôvodne stavané pre dve osoby a vyzerali naozaj krááásne – všetko drevené, závesy na oknách z trblietavej látky a z takej istej aj posteľné prikrývky, drevené posteľe, ešte som si pomyslel, že aj sprcha bude drevená... ale nebola našťastie (normálne sme mali v každej izbe aj vecko, sprchu a umývadlo v oddelenom priestore izby asi tak 1,5x1,5m - za to bolo umývadlo aj sprcha prichytené šrôbikmi o akúsi preglejku ledva držiacu a voda kam stekala po tých stenách okolo vaničky to naozaj neviem. Ťažko sa to opisuje, ale asi bolo dobré, že sme tú sprchu moc nepoužívali. Neviem, ako by to dopadlo...) No ale celkovo to vyzeralo naozaj na úrovni musím povedať. Oleg podotkol, že to bude asi novostavba, pretože predtým to tu nebolo. {joomplu:915 left}Ale keďže sme my platili menej ako sa zvyčajne platí tu v Rusku na takýchto turbázach, mali sme v každej izbe pridanú okrem krásnych pevných drevených postelí aj jednu železnú klasickú posteľ v prostriedku (ako z tých starých vojnových filmov) so spružinami – ale takými malými spružinkami o seba prichytenými. Takže keď som si do tej posteľe sadol prvý krát, preboril som sa hlboko dolu. Ono to vôôôbec nedržalo. Jednoducho to bolo niečo ako sieťka, ktorú si niekde na Bahamách väčšinou natiahnú medzi dva stromy a potom si do nej ľahnú – určite ste to už niekde videli. Poobedná siesta v sieťke medzi stromami, pláž, slnko... No tak nejak podobne som sa cítil ja, keď som si prvýkrát ľahol do tejto železnej strunovej posteľe – ako v sieťke. No poviem vám, ešte zopár nocí a moja chrbtica by utrpela asi na dlhú

dobu poriadny šok. Nerozumiem, ako mohli na takýchto posteliach kedysi ľudia spávať. Nuž a vrírrzvalo to jedna radosť pri najmenšom pohybe. A tak som musel celú noc spať nepohnute horeznačky na chrbáte, čo nezvyknem. Nuž ale inak by sa vedľa mňa bratia nevyspali. Aj tak sme si toho od susedov cez obdivne noci užili až až (o požiarom poplachu neskôr) – steny boli totiž tak tenké, že sa dalo aj celkom dobre rozumieť, o čom asi hovoria vo vedľajšej izbe. No a keď sa niekto ešte nad nami poprechádzal po izbe, to boli buchoty – keby tam aspoň chlapi hore spali, ale tam boli ženy, a viete, že tie v tak hocijakých topánkach nechodia ale rovno v lodičkách – nuž a tie ostré rany ich opäťkami o drevenú podlahu nad nami – to bolo jak SSáci počas druhej svetovej. Ešte šťastie, že som si zobral prezieravo štuple do uší, ktoré som si priviezol zo Slovenska a výdatne mi pomáhali pri spánku aj v lietadle, keď okolo všetko hučalo...

Večerné stretnutie a ubytovanie v Rusku

{joomplu:916 left}V tento piatočný večer sme mali už iba jedno spoločné stretnutie. Vo veľkej miestnosti v budove jedálne na poschodí, kde sa pravidelne organizovali v sobotu večer diskotéky, sme mali prvé zoznamovacie stretnutie. Každý dostal malého farárka – bábiku kňaza v ornáte, ktorú dostal Vlodek ako darček od jednej pani – vyrába bábiky a tak vyrobila jednu bábiku – farára. Povedalo sa zopár organizačných oznamov a rozdelili sme sa do svojich izieb. Všetko nasvedčovalo čoraz viac tomu, že tu žiadna oficiálna dôstojná konferencia, ako som si v prvom momente predstavoval, nebude. Vyzeralo to čoraz viac na peknú duchovnú obnovu alebo krátke duchovné cvičenia pre dospelých z farností irkutského dekanátu. A tak sme sa odobrali každý pomaličky do svojich izieb. S Vlodekom sme prehodili pár slov o tom, ako ťažko nájsť v Rusku lacné ubytovanie. Každý zo zahraničných turistov si myslia: „No čo už v Rusku, tam to bude za babku, lacno, hoci nie tak príjemne a pohodlne, hlavne že lacno.“ A keď prídu do Ruska zistia, že ubytovanie je niekoľkokrát drahšie ako u nich. Prekvapilo ma, že jedna noc v hoteli napríklad tu na Sibíri v Irkutsku v takých normálnych podmienkach, nič moc vybavenie, také veľmi priemerné, možno trochu menej ako priemer u nás, stojí všade okolo 2000 rubľov (50 euro). Najlacnejšie ubytovanie nájdete okolo 1000 rubľov, ale zariadenie izby je trochu podpriemer... Kdekoľvek by ste hľadali, lacnejšie nenájdete. No a samozrejme ak chce niekto niečo lepšie, zaplatí si každý komfort navyše – niektoré astronomické ceny sa pohybujú aj okolo 16-20 tisíc rubľov a vyššie – to sú ale už poriadne apartmány – a čudovali by ste sa, ako luxusne sú zariadené – nemýľte sa, za tých pár rokov tu vyrástlo veľa exkluzívnych hotelov, ktoré ponúkajú služby na vysokej úrovni – a na prekvapenie sú väčšinu roka preplnené. Pýtal som sa Vlodeka, či im to vôbec niekto kupuje tak drahé ubytovanie. Povedal: „Ak by si chcel organizovať nejaké veľké stretnutie a pozvať ľudí na niekoľko dní, musíš ich niekde ubytovať ale začať vybavovať ubytovanie musíš začať už niekoľko mesiacov vopred, pretože všetky hotely majú na niekoľko týždňov predobjednané izby a všetko je beznádejne vypredané... Prečo? Turisti, turisti a ešte raz turisti – všade v Rusku je nádherná príroda a jednoducho iná cesta nie je... Aj ľudia vo svojich malých ubytovniach ponúkajú ubytovanie za takéto astronomické ceny. A napriek tomu ľudia prichádzajú, lebo chcú... No a nemenej dôležitou skupinou sú samozrejme obchodníci a podnikatelia...“ Nuž takto to vyzerá s ubytovaním tu u nás na Sibíri – takže ak by

ste chceli prísť na dlhšie, pripravte si poriadne vreco peňazí iba na ubytovanie... Takže vás čakám, prídte na návštevu!

Byť požehnaním pre iných

{joomplu:896 left}Ráno sme sa zobudili do krásneho dňa s nádherným slnečným počasím. Hneď ráno bola modlitba s tým, že každý mohol na konci počas meditačnej hudby prísť do prostriedku a nazrieť do otvorenej biblie, prečítať si nejaký odsek, vetu, slovo len pre seba a ukloniť sa Kristovi, ukrytému v slove Božom, keďže sám je Slovom, ktoré vyšlo na počiatku z Boha ako od počiatku plodený Otcom. Po modlitbe boli raňajky a po nich nasledovala prednáška otca Vlodeka predovšetkým o ceste k svätosti skrze zasvätenie sa Bohu ako kňaz, rehoľný brat alebo sestra. Záznam z prednášky v MP3 si budete môcť neskôr vypočuť v sekcii Download. Teraz iba krátko: Každý kňaz, rehoľný brat či sestra sú takisto ako ostatní veriaci pútnikmi na cestách k svätosti. Aj oni sú iba ľuďmi podporovaní modlitbami všetkých okolo. Ich osobitosť je v tom, že by mali byť takými mostmi k Bohu pre iných, aby po nich a skrze nich mohli rýchlejšie, pokojnejšie, istejšie prichádzať k Bohu a čerpať z neho všetko pre svoj život. Mali by byť takými čistými priechodnými kanálmi, ktorými prúdi Božia milosť na každého, kto sa dostane do ich blízkosti a to vo väčšej miere ako kdekoľvek inde (osobitne to platí pre kňazov, ktorí vysluhovaním sviatostí sprostredkujú obrovské množstvo milostí veriacim). Ľudia by mali pri kňazoch a rehoľníkoch cítiť doslova hmatateľne Božiu prítomnosť, Jeho lásku, trpezlivosť, pokoj, radosť, milosrdenstvo... Jednoducho by mali byť druhými Kristami pre iných okolo. Ako to je či nie je, môžeme vidieť okolo seba. Mnohí kňazi aj rehoľníci sú unavení, ubehaní, doslova uštvaní svojimi povinnosťami a dielami „pre ľudí“ natoľko, že zabudli na Toho, kto je ich prvou Láskou. Mnohí kňazi a rehoľníci sú však aj teraz doslova magnetom pre mnohých okolo. Priťahujú ich svojou charizmou, ktorá vyteká ako blahodarná rieka z ich každodenného stretávania sa so svojím Pánom. Takíto ľudia sú požehnaním pre svoje okolie a takýmto požehnaním nemusia byť iba kňazi a rehoľníci.

Originálne cesty svätosti

{joomplu:917 left}Pre každého má Boh pripravenú osobitnú cestu svätosti. Preto by sme sa síce mali nadchýnať životom svätcov, ale ďalej už nimi posmelení kráčať svojou osobitou cestou, ktorú nám vymedzil Boh. Čisté kopírovanie života svätca bez prijatia vlastných osobitostí a vlastnej originality môže človeka priviesť buď k psychickému i telesnému vyčerpaniu, alebo k akejsi duchovnej falošnosti, neúprimnosti. Nikto z nás už nebude druhá sv. Terezka Ježiškova, nikto už nebude druhý František z Assisi, ani Dominik Sávio... Jediný pravý vzor, ktorému sa môžeme v plnosti snažiť pripodobniť čo najvernejšie je Ježiš, pretože v sebe skrýva dokonalosť človeka a teda dokonalosť všetkých ciest – pustovníckej (sám na hore), misionárskej (všade

hlásal radostnú zvesť), pastierskej (Ja som dobrý pastier), otcovskej (bral deti na ruky, žehnal a objímal), s povahou cholera (v rozhovoroch s farizejmi, vyhánanie kupcov z chrámu), sangvinika (svadba v Kána – u určite tancoval a veselil, nesedel ako poleno v kúte, nestarajte sa čo budete jesť, piť, vtáky a ľalie sa nestarajú a predsa sú krásne a žijú), melancholika (plač nad Jeruzalemom, láska so slzami voči Lazárovi, nočné modlitby s Otcom) i flegmatika (Vy im dajte jesť, čakal v pohode 4 dni, kým sa Lazárovo telo nerozloží v hrobe, Nevedeli ste, že mám byť v dome svojho Otca?). Jednoducho Ježiš je ten najdokonalejší človek a ak sa snažíme podobať mu, každý v tejto snahe nájde vlastnú cestu ako sa mu podobať. Každý svätec koniec koncov našiel práve takto svoju osobitnú originálnu cestu – cestou za Ježišom, s Ježišom, vedľa Ježiša – Ním posilňovaný, ochraňovaný, uzdravovaný...

Skupinová diskusia a pár príbehov

{joomplu:913 left}Po prednáške nasledovala diskusia v skupinách. Rozdelili sme sa do 5-tich skupín. Pravdupovediac, nečakal som také nádherné svedectvá viery a života, svedectvá o kňazoch, ktorí zmenili ich životy k dobrému... Veľká škoda, že som to nenahrával, pretože si už všetko nepamätám. Spomeniem len zopár dojímavých príbehov ich života. Jedna pani rozprávala o tom, ako pred mnohými rokmi prišla za pravoslávny bábúškom vo svojej dedine ešte v čase socializmu, kedy nebolo na Sibíri katolíckych kňazov. Vedela totiž, že jej babička ju vychovala v katolíckej viere, dokonca mala akú-takú istotu, že bola v tejto viere aj pokrstená. Bábúška o tom vedel, preto jej moc nechcel dovoliť vstupovať do pravoslávneho kostola. Vtedy ešte bol totiž taký postoj katolíkov a pravoslávnych k sebe navzájom ako k cudzím, ako k odpadlíkom – jedna cirkev pozerala na druhú ako na bludnú. Teraz na seba už pomaličky začína pozeráť cirkev katolícka aj pravoslávna ako na dve sestry jedného otca, pretože máme prakticky skoro všetko spoločné, okrem pár vecí v obradoch, pôstoch a takisto v rešpektovaní sv. otca v Ríme ako nástupcu Ježiša Krista na zemi. Všetko ostatné máme rovnaké (čo sa týka viery a mravov – ohľadne Filioque sa už dávnejšie rozhodlo, že sú to dva ekvivalenty tej istej pravdy viery, keďže Syn dostal od Otca všetko – aj vychádzanie Ducha Svätého... podrobnejšie to nájdeš určite niekde na internete rozobrané). {joomplu:939 left}Vtedy však takýto pohľad nebol. A keď sa táto pani chcela zúčastňovať sv. omši, kňaz jej nariadil prekrstiť sa na pravoslávnu vieru (krst je ale iba jeden, nezmazateľný, či v katolíckej či v pravoslávnej cirkvi) no a samozrejme za mierny poplatok, ktorý bol vtedy potrebný, aby aj kňaz z čohosi žil... Ženička však ani na takýto poplatok nemala, a tak sa modlievala doma. O to viac ako samého Krista privítala jedného pátra – katolíckeho kňaza, ktorý sa po páde komunizmu dostal do ich oblasti. Síce musela putovať ďaleko, ale bola to pre ňu drobnosť oproti tomu, čo všetko mohla dostať cez ruky kňaza od samého Boha. Bolo to niečo nádherné, pozeráť sa na tie vďačné slzavé oči tej ženičky, ktorá rozprávala s takým dojatím o svojom ťažkom živote, o tom kňazovi ako o jej anjelovi, za ktorého sa do smrti bude modliť a ďakovať Bohu za neho. Pri spomienke na nás na Slovensku, kde máme kňazov a kňazov a ich fary a kostoly sú prázdne, pretože ich nik nehľadá, pretože sme v tom všetkom zmätku a honbe za „lepším zajtrajškom“ v novom šate kapitalizmu úplne, my biedni, zabudli na Boha. Výsledkom sú naše deti, ktoré vyrastajú bez zmyslu pre zodpovednosť, bez citu pre iných okolo seba, len pre seba – veď keď neexistuje

Boh, načo myslieť na iných? Načo viac dávať ako brať? Čo som hlúpy? Nahrabať čo najviac pre seba! Nuž keby sme všetci žili tak ako tá ženička na Sibíri, ktovie, ako by sme zatúžili po Bohu, možno vôbec? Nevie... a ty?

"Som vďačná, že som v Katolíckej Cirkvi"

{joomplu:931 left}Druhá ženička si ešte pamätala všetko, čo ju učila jej babička. Bola pre ňu obrovským vzorom. Vedela o mnohých príkoriach a utrpení, ktoré musela táto silná žena – jej babka – niesť celý život. Ako ju aj manžela poslali do vyhnanstva na Sibír. Postupne, keď sa objavili vnuci a vnučky, učila ich katolíckej viere, rozprávala o Bohu. Medzi vnučkami bola aj táto ženička. Vždy, keď do jej života príde utrpenie, spomenie si na túto jej babičku a povzbudená jej príkladom nesie svoje utrpenie ďalej. Na konci so slzami v očiach ďakovala Bohu za možnosť žiť práve v Katolíckej Cirkvi, byť účastná denne na sv. omši, keďže v ich meste postavili nedávno nový kostol a majú už aj svojho kňaza. Váži si to tak veľmi, že to ani vypovedať nevie... Nuž znova som sa pozastavil nad tým, ako my na Slovensku máme možnosť každý deň ísť na sv. omšu, každý deň načerpať toľko milostí do nesenia svojho kríža! No koľkí ju využívame? Hmm... Koľkí z nás, veriacich, sú tak vďační za to, že sú v Katolíckej Cirkvi, že môžu denne čerpať z prameňa milostí? Nečudujme sa, že padáme, že sa nám rozpadávajú rodiny, deti podliehajú alkoholu, cigaretám, drogám. Nečudujme sa, že vlastnými silami sa nám nedarí udržať všetko pod kontrolou, že sa nám to vymyká či už v školách, na uliciach, vo firmách... že nám život tak rýchlo uniká pomedzi prsty ako piesok, matky v depresiách, otcovia v psychických aj fyzických vyčerpaniach ako otroci v práci... nečudujme sa... Boh je jediná sila, jediná ochrana, jediná moc, ktorá to dokáže držať. Tak sa opäť chyť a už nečakaj!

Druhá prednáška sestry Bohdany zo Slovenska

{joomplu:922 left}Veeelmi povzbudený z nádherných spomienok týchto ženičiek som si ich začal jednu po druhej viac a viac vážiť. Ja som to hovoril, že budú pre mňa ešte veľkým povzbudením... Po skupinkách nasledoval obed, kde sme zjedli čuť-čuť (preklad: trošičku) jedla... a posilnení sme mali čas porozmýšľať, poprechádzať sa, pomodliť. Stretli sme sa opäť vo veľkej miestnosti. Tentoraz mala prednášku Sr. Bohdana zo Slovenska. Nooo, musím povedať, že jej ruština bola naozaj veľmi dobrá. Ešte sa budem musieť veľa učiť, aby som rozprával tak dobre a pekne ako ona. Ak sa mi podarí, neskôr umiestnim aj jej prednášku na misie.sk, ale zatiaľ zopár poznámok: Každý bol stvorený Bohom so špeciálnym „arzenálom“ – darmi, ktoré má pri svojej práci, vo svojom živote využívať, aby svoju cestu svätosti našiel a šiel po nej čo najrýchlejšie k Bohu. Každý je takým svetlom aj pre iných, aby im na cestu aspoň na chvíľu posvietil, aby soľou, ktorou má byť, ochutil ich život svojou láskou a pokojom, radosťou... Pred jej prednáškou nám sestra Trissa z Indie zatancovala tanec svetla. Bolo to veľmi pekné,

ale nestihol som urobiť video, sú z toho iba [FOTO zábery](#) . Nech sa páči pozrite si ich...

Svetlo sveta a soľ zeme

{joomplu:924 left}Po jej prednáške sme každý po jednom pristúpili k pripravenému oltáriku so sochou Panny Márie a dostali sme do ruky malý kahanček s hárstku soli so slovami: „(Meno) si soľou zeme a svetlo sveta. Pamätaj na to!“ a s týmito sviečkami sme potom každý mohli prísť k niekomu a darovať mu svoje svetlo a on zas nám. Takýchto výmen medzi nami bolo veľa a boli symbolom odovzdávania svetla iným. Fotografie si môžete pozrieť na [fotografiách z Konferencie na Bajkale](#)

. Po večeri sme sa stretli v skupinkách a znova hovorili o sebe, o tom, kto bol pre nás takým veľkým svetlom. A pre väčšinu ľudí to boli ich mamy a staré mamy, ktoré im vieru odovzdali a posilňovali v ťažkých chvíľach života. Pre niektorých samozrejme kňazi ale veľmi málo alebo vôbec neboli spomenutí otcovia. Nuž asi je to tak všade, aj u nás na Slovensku. Akosi sa my, otcovia, my muži hanbíme rozprávať o svojej viere, akoby to bolo niečo, čo patrí iba kňazom, ktorí toho majú plné ústa v kostole... a tam je toho až až, tak načo ešte doma? Pri rôznych situáciách, ktoré pripraví život sám, teda Boh, sa dá povedať pár slov, dve tri vety, ktoré budú potom znieť v ušiach detí dlhé roky a môžu ich posilňovať v ťažkých chvíľach, keď si na ne spomenú: „Tak povedal môj otec, že...“ {joomplu:934 left}Už dávno to nepočuť z úst našich detí. Skôr: „Tak povedal ten herec, ten spevák...“ Vzormi a idolmi našich detí a mladých ľudí sú čoraz viac úplne neznámi ľudia, ktorí s nimi nežijú, zvonka sa im zdajú úžasní a tak často sa menia – stačí že príde krajší, mladší, bláznivejší, nemravnejší a toho, komu kričali: „Hosana“ už nikde nevidno, plače kdesi v kúte zneužitý podnikateľmi na obohatenie sa, ktorí sa potom cápu za ďalšími sústami. Ach, ach, kam sme sa to len nechali dotiahnuť, otcovia, matky...? Ktorý otec z vás je pre svoje deti vzorom? Komu z vás povedal syn: „Chcel by som byť taký ako ty, otec...“? Možno stačí častejšie predkladať svoje slabé srdce Bohu, nech ho naplní, nech ho vedie Duch Svätý, aby vedelo vysloviť správne slová v správnej situácii. Stačí jedno slovo a to môže zmeniť úplne život tvojho syna, tvojej dcéry, k dobrému či k zlému. Oni na to čakajú, nenechajte sa zmiašť, milí rodičia, vaše deti skutočne čakajú od vás veľa, chcú mať úžasného otca, mamu, nie podlizovačných ich chůtkam, chcú sa vami hrdiť pred inými. Ale bez Boha to jednoducho nedokážete, nejde to. Nechajte si poradiť Ním samým, On najlepšie vie, čo a kedy potrebujú vaše deti...

Opekačka a koncert pod otvoreným nebom

{joomplu:944 left}Večer sa v sále, kde sme sa stretávali, rozpútala poriadna diskotéka pre mladých, ktorých bolo na turbáze neúrekom. Nevieam, čím to bolo, pravdepodobne mali niektoré triedy na strednej škole výlet alebo tak chodia skupiny mladých na víkendy preč z mesta na

turbázy. Nuž dosť drahé výlety... No a my sme mali naplánovanú opekačku spojenú so spievaním piesní. Očividne sa na to všetky tetušky veeeľmi tešili... Nuž chvíľu trvalo, kým sa rozohrel oheň ale potom to začalo. Opekanie na veľkých roštoch 20-30 špekačiek. Veeeľmi chutné, veľmi príjemné, jednoduché. Snažil som sa opekať aj ja na nejakom prútiku, ale nepodarilo sa to tak dobre... {joomplu:948 left}Hlavným opekačom bol Andrej – manžel jednej z mladších žien, ktoré boli na konferencii. No a keď sa všetci dostatočne najedli, babičky naše zlaté si začali pospevovať a spieeeeeevali niekoľkohlasne až do jedenástej... Pomalé, rýchle a rezké, melancholické, o láske, o vlasti, o vojne... Čokoľvek, smial som sa, že je to ako taký veľký jukebox – vhodíš želanie a už to ide... Jednoducho koncert pod otvoreným nebom. [FOT](#)

[Ografie](#)

[z opekačky](#)

a predovšetkým

[VIDEÁ z tejto opekačky](#)

si môžete pozrieť a vypočuť. Odporúčam predovšetkým

[VIDEÁ piesní pri opekačke](#)

– naozaj krásne niekoľkohlasne zaspievané. Ževraj tam bola medzi nimi aj bývalá sólistka Irkutského zboru. Určite si to vypočujte, stojí to zato...:

[Marusja Raz Dva Tri](#) - veľmi energická a rezká pieseň - u určite si vypočujte

[Kaťuša a Kalinka maja](#) - ruská klasika - ale práve na konferencii som sa dozvedel, že Kaťuša ani Kalinka neboli pôvodné ruské národné piesne, že ich vymysleli v socialistických časoch a ukazovali iným národom ako ruské ľudové a preto mnohí rusi ich spievať až tak dobre nevedia ale okolité národy chcú stále od nich len kalinku a kalinku a kaťušu... Nuž neviem, kde je vlastne teraz pravda...

A tu je pár ďalších **piesní** v podaní "**Špekačkového tetuškovského zboru**" pri opekaní v sobotu večer na konferencii:

[Vinovata li ja](#)

[Toľka mama nezabývajte](#)

[Šol kazak damoj](#)

[Serdeňko me pomalá...](#)

[Nema krašče jak nas...](#)

[Raskaži - Dlhá pekná...](#)

[Jesli haľať budu](#)

[Ruská pieseň o Dunaji](#)

Nekľudná noc a nočný poplach

{joomplu:954 left}Keďže už bolo dosť neskoro a čoraz chladnejšie, zaspievali sme si ešte posledných pár piesní a šli spať. Nuž a zaspáť bolo problematické. Priamo nad nami bývali nejakí mladí ľudia – neboli sme sami na turbáze, okrem nás množstvo ďalších ľudí. No a keď sa mi podarilo zaspáť, prvý raz som sa zobudil na to, ako títo mladí nad nami konečne prišli pravdepodobne z diskotéky – buchoty, hlasný rehot, smiech... a po chvíli niekto vyšiel von a naplno zakričal: „Lena, ja túbja ľubľuuu!“ (to asi rozumieme, no že ju ľúbi) a ticho, žiadna odozva. Potom znova: „Slyšíš meňa? Ja túbja ľubľuuu!“ na plné pecky. Nevieť, či mu niekto odpovedal, zaspal som... No a druhý krát som sa zobudil na poriadny piskot, ako keď kopnete do drahého auta a ono sa rozpiští bezpečnostnou signalizáciou. No a toto bola prosím pekne signalizácia: „Horí, horííí!“ Úuuuf ale nikde žiaden dym, ani svetlo... Vlodek vstal a šiel sa popozerať po vonku, čo sa deje, ak by náhodou naozaj niekde vznikol oheň uhasiť ho čo najskôr. Po pár minútach sa vrátil bezvýsledne. A to signalizácia ešte stále pištala. Nuž čo, tak sme pekne krásne počkali na to, kým ju niekto nevypne. Po dlhšej dobe sa to niekomu očividne podarilo. No a začala o pár sekúnd pišťať znova. Potom sa ešte niekoľkokrát vypla a zapla a bola už ticho celú noc. „Pravdepodobne mladí nad nami neuposlúchli zákaz fajčenia a dym z cigariet sa dostal do čidla a to sa pomiatlo, mysliať si, že horí... {joomplu:914 left}Signalizácia síce stíchla ale naše tetušky tak vyviedla z miery, že potom dlho do noci všetko rozoberali a asi pospomínali všetky príbehy zo života, pretože Vlodek hovoril, že dlho nemohol zaspáť. Ja, vďaka mojim štipľom do uší, som zaspal rýchlo. Ráno sme sa spoločne pomodlili v jedálni a raňajkovali, pretože hore bol asi po diskotéke neporiadok. Potom sme sa autobusmi spoločne presunuli späť do Irkutska do nášho chrámu, pretože Vlodek bol v tom čase jediný kňaz, ktorý mohol slúžiť sv. omše, keďže ostatní boli buď vo svojej vlasti, pretože nedostali dočasný pobyt v Rusku alebo v iných farnostiach okolo Irkutska. Sv. omša v katedrálnej chráme bola po dlhom čase v plnom kostole. Pochopiteľne spočítajúc našich 100 veriacich s ďalšími 70timi veriacimi z iných farností. Prvýkrát som videl tak preplnený náš chrám. Bola to radosť pozerať, radosť počúvať. Vlodek ukončil sériu prednášok o cestách k svätosti a po sv. omši sme sa spoločne po slávnostnom obede presunuli autobusmi na Bajkal. Tam sme nasadli do troch pripravených lodí a vycestovali na okružnú cestu po Bajkale.

Vytúžená plavba po Bajkale

{joomplu:1439 left} Páni, to ale bola plavba – prvý krát sa plaviť po najhlbšom jazere sveta. Úúúf, viete si to predstaviť? Ste na lodi a pod vami 1637 metrov hĺbky. Jeden chybný krok a ponárate sa hlbšie a hlbšie... Nuž a tak som sa držal ja teho zábradlía ako jazyk prilepený v najtuhšom mraze. Nuž, nebojte, som celý, živý a zdravý. Nie je to naozaj sranda. Vlodek hovoril, že pobrežie Bajkalu je zradné. Idete pár metrov vo vode tak po pás, postupne po krk a zrazu sek. Kilometer – celých tisíc, tisíc tristo metrov zráz. Uf, a ste stratený, ak spanikárite. Preto neradno odchádzať ďalej od brehu. Voda je pri brehu trochu zahriata na 10 najviac 14 stupňov celzia. To je ale iba klam. Iba niekoľkokocentimetrový pás takejto vody pod ktorým ostro ako britva zostáva voda celý rok teplá iba 4 stupne celzia. Mrazivo chladná voda spôsobuje dosť veľké kŕče takže o chvíľu prestávate pohybovať nohami, rukami a voda vás vtiahne dolu. Poriadny horor, čo? Nuž len sa nebojte a prídte si poplávať na Bajkale, srdečne pozývam!

Irkutsk 7 - Plavba po Bajkale a konferencia

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 05 November 2009 10:49

{joomplu:930 left}Ale nie nebojte sa. Sú ževraj na brehu Bajkalu aj také miesta, zálivy s plytkou vodou, kde v lete v júli a auguste dosahuje voda akú takú teplotu vhodnú na kúpanie. Samozrejme netreba odchádzať ďalej od brehu... Tak len prídte, nejaké to miestečko nájdeme...

{joomplu:1419 left} Všetky tri vlajkové lode urobili malú okružnú plavbu popri brehu jazera, kde sme videli na brehu pohodený obrovský zhrdzavený vrak lode, zamávali turistom z brehu a veľkým oblúkom sme sa vrátili späť pri pohľade na úchvatné zasnežené hory čnejúce sa v diaľke nad Bajkalom na jeho druhom brehu. Bola to nááááádherná úchvatná plavba, ktorú asi už nikdy v živote nezabudnem – prvý krát je prvý krát. Spolu so mnou si to môžete užiť aj vy na:

[VIDEU z plavby po Bajkale 1.časť](#) ,

[VIDEU z plavby po Bajkale 2.časť](#)

alebo na [FOTOGRAFIÁCH z plavy po Bajkal, z Listvianky a domu Jána Pavla II. v Listvianke](#)

Náš dom v Listvianke na brehu Bajkalu

Po posledných pohľadoch na Bajkal sme sa presunuli do nášho oddychového domu, ktorý patrí diecéze a nachádza sa v Listvianke – poslednej dedinky, ktorá otvára výhľad na Bajkal. V tejto dedinke končí asfaltová cesta z Irkutska – ďalej jednoducho nepokračuje – breh Bajkalu je príliš strmý na vedenie cesty popri jeho brehu... {joomplu:956 left}No moc sa snažiacim by sa to asi určite podarilo... Nuž tam sme si prezreli jeho izby a zariadenie na celkom dobrej úrovni a pomodlili sa v kaplnke pri relikviách sv. Faustíny, keďže kaplnka je zasvätená Božiemu milosrdenstvu... ([Fotografie z domu](#) aj [Videá z domu v Listvianke pri Bajkale si môžete pozrieť tu...](#)) Každý si bozkom uctil jej pozostatky a pomaličky sme sa vracali späť na pobrežie Bajkalu, kde nás čakali už naštartované autobusy. V Irkutsku sme sa všetci pekne rozlúčili a rozišli každý svojou stranou domov. Mnohých čakala ešte cesta deň dva vlakom. Požehnali sme ich popriali si skoré stretnutie a všetko utíchlo... Až do ďalšieho dňa, keď sme mali so spolužiakmi celá trieda s pani učiteľkou naplánovaný už niekoľko týždňov hádajte čo? No predsa výlet na Bajkal! No a tak som sa už tretí krát v pondelok 12. 10. 2009 dostal na Bajkal... ale o tom až nabudúce...

Videá z **Bajkalu**, Listvianky na jeho brehu a ruženec na konferencii:

[Náš dom pri Bajkale v Listvianke](#) - prehliadka nášho domu v Listvianke pri Bajkale

[Plavba po Bajkale loďou 1....](#) - určite si pozrite, neobanujete - spolu so mnou si poplávať po

Irkutsk 7 - Plavba po Bajkale a konferencia

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 05 November 2009 10:49

Bajkale - 1. časť

[Plavba po Bajkale loďou 2....](#) - 2. časť

[Ruženec na stretnutí](#) - záber z modlitby ruženca s tetuškami na konferencii

Fotogalérie pridané k tomuto článku :

{joomplu:1455 left} [FOTO z plavby po Bajkale 11.10.2009](#)

{joomplu:1563 left} [FOTO z Listvianky - dedinky na brehu Bajkalu](#)

{joomplu:1584 left} [FOTO z domu Jána Pavla II. v Listvianke - dedinke na brehu Bajkalu](#)

Irkutsk 7 - Plavba po Bajkale a konferencia

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 05 November 2009 10:49

{joomplu:901 left} [FOTO z konferencie turbázy neďaleko Bajkalu 9.-11.2009](#)